

TRANSPIRANT...

Tinc un nom: em dic Suor.

L'esport de veritat no té massa sentit sense la meva presència.

De vegades, quan el vent em bufa, em torno gèlida. I sóc capaç de fer tremolar a les persones i posar-les malaltes. Però no és aquesta la meva finalitat, ara. Avui, voldria parlar-vos de tot allò que sóc. De tot allò que rebo, però també de tot allò que apporto. Pretenc transmetre, què aprenc de tothom que em reclama. Explicar-vos, essencialment, allò que tinc la sort de gaudir cada vegada que respiro a través dels porus de la dermis de cada esportista que corre, que neda, que salta, que xuta, que lluita, que bota, que balla, que pedala... Que viu!

L'Esport em fa ser i existir. Em fa aprendre a viure més lliure, més fluïda, més visible, més escampada. L'Esport m'ajuda a treure l'essència líquida més natural de cada esportista. L'Esport em permet exprimir les toxines que contaminen els músculs, les artèries i les articulacions. De vegades, molesto i sovint, empudego i difonc mala flaire. Però quan això passa, em sento plena i saciada perquè implica que s'ha treballat amb energia, amb contundència, sacrifici i entusiasme. Simbolitza que l'esportista s'hi ha deixat la pell en la tasca. Que ha trencat el llinar quan el cansament s'atansa. I així, de passada, puc expressar-me amb una nova transpiració d'aigua.

Sóc, al cap i a la fi, el màxim exponent de l'esforç. La representació física de l'amor a l'esport. Sóc el poder sobre el dolor. L'automatisme per aconseguir l'objectiu de cada ideal, de cada fita, de cada propòsit. Sóc el principi de plaer de cada gambada. L'expressió diluïda en clor a cada braçada. La barreja de carícies constants en la pilota a cada passada. El comptagotes que fa la guitza al quadre de la bicicleta del ciclista que aixeca el cul en una pujada i accepta el calvari del port de muntanya.

Sóc definitivament necessària. Però per a mi, l'esport ho és més encara. Perquè em permet ser el testimoni més sincer de l'atleta que no cedeix, que mai abandona. Que serra les dents i es diu a sí mateix que pot. Gràcies a l'Esport puc saber què és ser la revolució de l'esperit combatiu. Puc entendre què significa convertir-se en la lluita hipnòtica per aconseguir un somni. O puc assaborir l'instant de glòria, quan el fotògraf, des de la grada, capta el moment d'arribada de l'atleta que trenca la cinta amb el tronc i les mans alçades. O bé de la imatge de l'equip que guanya quan l'àrbitre xiula el final de la batalla... Puc formar part de cada crit, de cada gest, de cada rialla. Puc sentir-me partícip de cada pensament, de cada emoció, de cada abraçada. I és llavors quan pren sentit la defensa rabiosa per aconseguir la victòria que, si no és rendeix, amb honor es proclama.

Tot i així, no sempre sóc el testimoni de l'aspiració a l'èxit. A vegades també sóc la desesperació del fracàs. Perquè de fet, l'esport és això: el crit de l'eufòria o el crit devastador de la desolació d'una derrota. En aquesta vida he viscut de tot. Per això dic que, en ocasions, quan no es guanya, m'he convertit en l'acompanyant de les llàgrimes més tristes, m'he transformat en el verí aparentment ineficaç sotmès a la impotència de l'angoixa.

Sigui com sigui, aquest és el meu cicle vital de transpiració cutània. Després de qualsevol exercici amb el que em veig involucrada... després d'amarar la pell masegada de cada esportista que corre, que neda, que salta, que xuta, que lluita, que bota, que balla, que pedala... Una part de mi es reconeix aparcada, camuflada enmig del pilot de roba usada, xopa, suada i patida sobre el banc d'un vestidor o al terra del lavabo de casa.

I quan tot això acaba i l'esportista es troba amb el seu jo intern, amb el cos nu sota la pluja tèbia de la dutxa, amb les mans recolzades a la paret i els ulls tancats... I interpreta la seva feina amb calma... És en aquest precís moment quan l'esportista em barreja amb un sospir vigorós per recuperar les energies gastades.

I així, mentre em ruixen, em freguen, m'escampen, em difonen, m'ensabonen i m'esbandeixen... Em vaig acomiadant amb l'esperança de renéixer en la pell fornida d'un nou esportista que tingui l'empenta d'activar-me, una altra vegada.